

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἐμμανουὴλ Ροῦθης, σκιαγραφία μετ' εἰκόνας.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ὁ Ψωμῆς, ὑπὸ Ζ. Α. Παπαντωνίου.
 Ὁ Χρυσοκαρβός, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου (μετ' εἰκόνων), μετάφρασις Ἐμμανουὴλ Ροῦθου.
 Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία τῆς πόλεως Κόθνου, ὑπὸ Μιχ. Ἰαν. Μαριόπουλου.
 Βιβλιογραφία, ὑπὸ Μ.
 Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρ*.
 Χρονικά.
 Ἀνοικτὰ Γράμματα.
 Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
 Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προδεχέαι : Ἐθνικαὶ ὕβρεις, ὑπὸ Σπυρίδωνος Π. Λάμπρου.— Διπλὴ Ψυχὴ, ποιήματα ὑπὸ Κωστῆ Παλαμά.— Ἐρνέστος Κούρτιος, ὑπὸ Γεωργίου Σωτηριάδου, κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν» :
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

τοῦ ἐντόμου, ἐπρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς ἐμέ, εἶναι τῶ ὄντι τόσον λαμπρόν, ὥστε δικαιολογεῖ τὴν πλάνην τοῦ ἀράπη. Ἀδύνακτον εἶναι νὰ φαντασθῆς τοιαύτην μεταλλικὴν στιλπνότητα. Θὰ τὴν θαυμάσης αὔριον. Τὸ μόνον ὅπου ἤμπερῶ τώρα νὰ κάμω εἶναι νὰ σὲ δώσω ἰδέαν τινὰ τοῦ σχήματος τοῦ καρβου.

Ταῦτα λέγων ἐκάθισε παρὰ μικρὰν τραπέζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν κονδύλιον καὶ μελανοδοχεῖον, ὅχι ὅμως καὶ χαρτίον. Ἐξήτησε εἰς τὸ συρτάρι τῆς τραπέζης, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ κατώρθωσε νὰ εὔρη.

— Δὲν περᾶζει, εἶπε, τοῦτο θ' ἀρκέσει.

Ταῦτα λέγων ἔλαβεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του πράγματι τὸ ὅποιον μ' ἐφάνη νὰ ἦναι τεμάχιον προβαίου δέρματος ἢ περγαμηνῆς, παλαιὸν καὶ ρυπαρώτατον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσχεδιάσεν εἰκόνα τινὰ διὰ μελάνης. Ἐγὼ ἔμεινα πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν πλησίον τοῦ πυρός, διότι ἐξηκολούθουν νὰ κρυώνω. Ὄταν τὸ σχέδιον ἐτελείωσε μοῦ τὸ ἔπεινε χωρὶς νὰ σηκωθῆ. Ἀλλὰ μόλις τὸ εἶχα λάβει καὶ πρὶν προσθάσω νὰ τὸ ἴδω, ἀντήχησεν ἠχηρὸν γαύγισμα καὶ ὤρμησεν ἐπάνω μου ὁ τρισεμίγιστος σκύλος τοῦ Λεγρᾶν Βόλφ, γλείφων τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς μου, διότι εἴμεθα καλοὶ φίλοι. Ὄταν ἐτελείωσαν αἱ φιλοφρονήσεις του, ἐκύτταξα τὸ σχέδιον τοῦ Λεγρᾶν, τὸ ὅποιον μ' ἐπροξένησε μεγάλην ἀληθῶς ἐκπλήξιν.

— Τοῦτο, εἶπα, ἐξακολούθων νὰ τὸ παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, εἶναι πράγματι ἀλλόκοτον εἶδος καρβου, τὸ ὅποιον πρῶ-

τεβλέπω. Πολὺ περισσότερον παρὰ μὲ κάρβον ὁμοιάζει μὲ κεφαλήν νεκροῦ. Τολμῶ μάλιστα νὰ εἶπω ὅτι ἡ ὁμοιότης του μὲ κρανίον εἶναι τελεία.

— Μὲ κρανίον! ἐπανελάβην ἀπορῶν ὁ Λεγρᾶν. Τοῦτο ἴσως προέρχεται διότι αἱ δύο στρογγυλαὶ κηλίδες δύνανται νὰ ὑποθεσῶν ὡς τρύπαι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ὑποκάτω αὐτῶν μακροτέρα ὡς στόμα, ἔπειτα τὸ γενικὸν σχῆμα εἶναι ὡεῖδες.

— Πιθανὸν νὰ ἠπατήθην ἐκ τούτων. Πολὺ ὅμως φοβοῦμαι, φίλε Λεγρᾶν, ὅτι δὲν εἶσαι καλὸς ζωγράφος. Θὰ περιμείνω νὰ ἴδω τὸ πρωτότυπον διὰ ν' ἀποφανθῶ.

— Ἀς ἦναι, ἀπήντησεν ὁ Λεγρᾶν κάπως προσβληθεῖς. Ἐνόμιζα ὅμως ὅτι ζωγραφίζω ἀρκετὰ καλά. Ἦμην ἐκ τῶν καλλιτέρων μαθητῶν καλοῦ διδασκάλου.

— Τότε πρέπει, φίλε μου, νὰ ὑποθέσω ὅτι ἠθέλησες ν' ἀστευθῆς. Τὸ σχεδιάσμα σου παριστάνει κρανίον ἀρκετὰ ἐπιτυχημένον, διὰ νὰ μὴ εἶπω τέλειον, καθ' ὅσιν

ἔχω γνώσιν τῆς ὀστεολογικῆς ἐπιστήμης. Ἄν τῶ ὄντι τοῦ ὁμοιάξῃ ὁ κάρβός σου, πρέπει τότε νὰ τὸν κατατάξῃς εἰς τὴν συλλογὴν σου ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κάρβος νεκροκέφαλος» ἢ ἄλλο τοιοῦτο. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι αἱ κεραῖαι του;

— Αἱ κεραῖαι του; ἀπήντησεν ὁ Λεγρᾶν ἐξαπτόμενος, αὐταὶ εἶναι βεβαίως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου. Τὰς εἰκόνισα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς.

— Ἐδέχεται νὰ τὰς ἐξεικόνισες, ἐγὼ ὅμως δὲν τὰς βλέπω.

Ταῦτα λέγων ἔπεινα εἰς αὐτὸν τὸ χαρτίον ἄνευ ἄλλης παρατηρήσεως φοβούμενος μὴ θυμώσῃ περισσότερον. Ἡ ἐξέχψις του μοῦ ἐφαίνετο ὑπερβολικὴ καὶ ἀδικαιολόγητος. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ὅτι εἰς τὸ σχέδιον τοῦ δὲν διεκρίνοντο οὔτε κέρατα οὔτε κεραῖαι καὶ ἄντι κάρβον παρίστανεν ἀκριβῶς κεφαλήν νεκροῦ.

Ὁ Λεγρᾶν ἔλαβε τὸ χαρτίον μετὰ προφανοῦς δυσφορίας καὶ ἤτοιμάζετο νὰ τὸ σπενδονίσῃ εἰς τὸ πῦρ, ὅταν ρίψας ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα ἐφάνη καταληφθεῖς ὑπὸ ἀνεξήγητου συγκινήσεως καὶ ταρχῆς. Ἡ ὄψις του ἐκοκκίνισε καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἔγεινεν ὠχροτέρα κηρίου. Χωρὶς νὰ μετακινήθῃ, ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ

παρατηρῆ προσεκτικῶς τὸ χαρτίον. Ἐπειτα ἐσηκώθη, ἔλαβεν ἀπὸ τὴν τραπέζαν ἐν κηρίον, ὑπῆγε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινος εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ θαλάμου κιβωτίου καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάξῃ ἐπιμόμως καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ χαρτίον χωρὶς νὰ προσθήσῃ οὐδὲ λέξιν. Ἡ διαγωγὴ του μ' ἐπροξένει μεγάλην ἐκπλήξιν καὶ ἀμυχανίαν, οὐδεμίαν ὅμως ἐξήτησα ἐξήγησιν αὐτῆς ἐκ φόβου μὴ αὐξήσω τὴν προφανῆ στενοχωρίαν του. Ἐπὶ τέλους ἔλθεν ἐκ τοῦ κόλπου του μαῦρον χαρτοφυλάκιον, ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ σχέδιόν του καὶ ἔκλεισε τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς συρτάριον τοῦ ὁποίου ἀφῆρεσε τὸ κλειδίον. Μετὰ τοῦτο ἐφάνη ἡσυχάσας. Ἀντὶ θυμωμένος ὁμοιάζει μᾶλλον ἀφηρημένος, καὶ μόλις προσέχων εἰς ὅσα ἔλεγα διὰ νὰ τὸν διασκεδάσω. Βλέπων ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸ κаторθώσω ἐθεώρησα πρὸς τὸν ἀποχαιρετήσω, προσφαιζόμενος ὅτι ἐνθυμήθην αἰφνιδίως κατεπεύγουσαν τινὰ ὑπόθεσιν, ἀπαιτοῦσαν τὴν προῖκνὴν παρουσίαν μου εἰς τὴν πόλιν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἤδυναμην νὰ διακνητερεύσω εἰς Σουλιάν. Ὁ Λεγρᾶν δὲν κατέβλεπεν οὐδεμίαν προσπάθειαν διὰ νὰ μὲ κρατήσῃ, ὅταν ὅμως τὸν ἀπεχαιρέτησα μ' ἐφάνη ὅτι ἔσφιγγε τὴν χεῖρά μου μὲ περισσοτέραν τῆς συνήθους φιλοφροσύνην.

Μετὰ ἓνα περίπου μῆνα, κατὰ τοῦ ὁποίου τὴν διάρκειαν οὔτε εἶδα τὸν Λεγρᾶν οὔτε ἤκουσα τι περὶ αὐτοῦ, ἤλθε νὰ μ' ἐπισκεφθῆ εἰς Καρλεστόνην ὁ ὑπὸ κηρίον του Δίας. Ἡ ὄψις του ἦτο τόσον μελαγχολικὴ, ὥστε ἐφροθῆθην μὴ συνέβη σπουδαῖόν τι δυστύχημα εἰς τὸν φίλον μου.

— Τί νέα, ἠρώτησα αὐτόν, πῶς εἶναι ὁ αὐθέντης σου;

— Δὲν εἶναι ὅσον ἔπρεπε καλά.

— Δὲν εἶναι καλά! ἀνέκραξα μετ' ἀθυρίας. Τί ἔχει;

— Λέγει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε, ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀββώστος.

— Εἰς τὸ κρεβάτι;

— Ὄχι, διότι λέγει ὅτι βαρύνεται νὰ μὲν εἰς τὸ κρεβάτι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι βαρύνεται παντοῦ. Τοῦτο μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ διὰ τὴν υἰγιάν του.

— Κύριε Δία, δὲν κατωρθῶν νὰ σ' ἐννοήσω καλά. Λέγεις ὅτι ὁ αὐθέντης σου εἶναι ἀββώστος καὶ ὅτι δὲν ἠξεύρεις τί ἔχει;

— Καὶ πῶς νὰ τὸ ἠξεύρω, ἀφοῦ ἐπιμένει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε; Ἀλλ' ἂν δὲν ἔχῃ τίποτε, διατί τότε περιφέρεται συλλογισμένος εἰς τοὺς δρόμους, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένον, μὲ μάτι ἀνήσυχον καὶ κίτρινος ὡς ἄγιος; Καὶ διατί ἀραδιάζει ἡμέρα νύκτα ἀριθμούς;

[Ἐπειτα συνέχεια]

